

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶν φράγκα χρυσᾷ 15. — Ἀ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ V.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 Μαρτίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 28

ΑΜΑΡΤΙΑ

Μετάνοια τώρα! προσευχή! ἔλθαις χωρὶς τὸ λάδι.

Ἀγρύπνιας μὲς' στῆς ἐκκλησιαίς κ' εὐλάβεια 'στὰ θεῖα.

Βαρειὰ βαρεῖα ἀκούγεται βοή ἀπὸ τὸν Ἄδην:

«Μετανοεῖτε, χριστιανοὶ, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία!»

Εἶν ἁμαρτία ν' ἀγαπᾷς κορίτσι τῆς καρδιάς σου!

Εἶν ἁμαρτία νὰ μὴν πᾶς 'στὴν ἐκκλησίᾳ μιὰ μέρα,

Νὰ μὴ φιλήσῃς ἄπλυτο τὸ χερί τοῦ παπᾶ σου,

Νὰ μὴ νηστεύῃς ὥς κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ δευτέρα.

Εἶν ἁμαρτία νὰ μὴ θῇς ρουθουνοφαλμωδία,

Μανότονη, λυπητερή, μαχμουρά, νυσταγμένη

Νὰ προτιμᾷς τὸ θέατρο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,

Γιατὶ ἀκούεις μουσικὴ ἀγγελοτονισμένη.

Εἶν ἁμαρτία μὲ ζοιμὶ ὁ χριστιανὸς νὰ πάρῃ

Αἶμα, ζωὴ καὶ δύναμι καὶ χρῶμα καὶ υγεία

Τ' αὐγὸ νὰ τρώῃ τοῦ ψαριοῦ μπορεῖ... μὰ καὶ τὸ ψάρι

Ἄν φάῃ, ἐκολάσθηκε μὲ τέτοιαν ἁμαρτία.

Ἄν φάῃ τὴν παρασκευὴ καὶ τὴν τετράδην λάδι,

Ὁ κερατένιος διάβολος μὲ μιᾶς τὸν φοβερίζει,

Τοῦ δείχνει μὲ τὰ νύχια τοῦ τῆς πίσσας τὸ σκοτάδι,

Καὶ ὅλῳ θειαφοκόλασι τριγύρω του μυρίζει.

Μ' ἂν ἀδικήσῃ τὸ φτωχὸ, ἢ ἂν καταπατήσῃ

Ξένο οἰκόπεδο ἢ ἂν τὸν ἄλλον κερατώσῃ,

Ἢ ἂν μὲ χίλια τὰ 'κατὸ τὸ δουλευτὴ δανείσῃ

Καὶ τὸν σκλαβώσῃ ἂν μὲ μιᾶς δὲν ἔχει νὰ τὰ δώσῃ

Κι' ἀνίσως ἔχῃ τὴν καρδιά 'σὰ θηριοτροφεῖο,

Μὲ χίλια μέσα τῆς θεριά, μὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του,

Νηστεύῃ καὶ προσεύχεται, δοξάζῃ τὸ Θεὸ του,

Εἶναι, ἀδέρφια, χριστιανὸς τέτοιο φριχτὸ θηρίο...

ὦ! πῶς, ὦ! πῶς τὴν κάματε παπάδες, τὴ θρησκείαν

Τέτοια θρησκεία εἶναι μιὰ μεγάλη ἁμαρτία!

Ῥαμπηγᾶς

ΗΧΩ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἦχώ τῶν ἀποκρεῶ καὶ τί ἤχώ! Ἄν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας ὑπάρχῃ ἤχώ ἐπαναλαμβάνουσα εἰκοσιπεντάκις ἓνα πυροβολισμόν, αὐτὴ θὰ ἐξακολουθῇ ἐπὶ μῆνας ἀντιλαλοῦσα εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν τὸν ὄρουβόν της, κι' ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τις τὰ ὅσα τοῦ Μίδα διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἰκκουσικόν του τύμπανον. Τὸν ὄρουβον αὐτὸν ἐπῆυξεν ἡ συναυλία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐγκωμίων ὅλων σχεδὸν τῶν συναδέλφων μεγάλων τε καὶ μικρῶν. Ἡ Ἀκρόπολις μάλιστα ὑψοῦσα τὸ ζήτημα τῆς μασκαραδικῆς ἐπιτυχίας τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἀνακράζει ἐνθουσιωδῶς: «Πρώτην φορὰν τὸ ἄστυ μας, ἵνα ἐνθυμηθῶμεν τὴν Θουκυδίδειον φράσιν, ἦτο ἄξιον θαυμάζεσθαι», τῶν ἀστῶν ἀποδειξάντων «ὅτι φιλοκαλοῦσι μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦσιν ἄνευ μαλακίας»· καὶ κλείουσα τὸ περὶ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς κύριον ἄρθρον τῆς ἐπιλέγει. «Τὴν ἐπιτυχίαν τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν ἀποκρεῶν ἐξελάβομεν ὡς πρόοδον ἡθικὴν, δυναμένην νὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλας σκέψεις περὶ ἄλλων μέσων ἐξημερώσεως καὶ ἐξανθρωπίσεως».

Βεβαίως ἂν' ὅπου ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον μασκαράδες δὲν ἤκουσαν ἐνθαρρυντικωτέρους ὑπὲρ αὐτῶν λόγους.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κουάκερος τῆς ἀντιπολιτεύσεως Αἰῶν ἐκπληττόμενος ἐκ τῆς ἀποκρηάτικης ζωηρότητος τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἀναφωνεῖ: «Εἰς τί ν' ἀποδώσωμεν τὴν διάχυσιν καὶ τὰ φαινόμενα τῆς προχθὲς ἡμέρας; (Ὁ Αἰὼν τῆς Τρίτης τὰ λέγει αὐτά). Εἰς τὴν ἐντὸς ἐβδομάδος μεταβολὴν τῆς καταστάσεως τῶν ιδιωτικῶν ταμείων; Εἰς τὸ ἐσφαλμένον τῆς προτέρας κρίσεως ἡμῶν; Ἀπάντησιν ὀριστικὴν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν, ἐν μέρει δὲ μόνον ἐπαρκῆς φαίνεται ἡμῖν ἡ διδομένη, ὅτι τὴν πληθὺν τῶν παραστάσεων προὐκάλεσεν ἡ προσδοκία τῶν ἀμοιβῶν, αἵτινες καὶ γενναῖαι καὶ οὐχὶ εὐάριθμοι προωρίσθησαν καὶ αἵτινες ἠδύναντο νὰ πείσωσι τινὰς νὰ προκαταβάλωσι τὰς δαπάνας τῆς παρασκευῆς. Εἰσὶ καὶ τινὲς οἱ ἀξιοῦντες ὅτι ὅσω πενέστερος γίνεται τις, τόσω παραδίδεται εἰς τὰς διαχύσεις καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις εὐκολώτερον. Τὸ τοιοῦτον ὅμως, εἰ καὶ εὐφυὲς, δὲν φαίνεται ἡμῖν καὶ ἀκριβές».

Ἐν γένει δὲ αἱ συναδέλφοι τόσον ἐλιμάρισαν τὸ δημόσιον χυτῶν διὰ λεπτομερεστάτων περιγραφῶν περὶ πάσης μασκαράδας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὥστε ὁ θέλων νὰ περι-

γράφει πλέον αὐτὴν θὰ τὰ ἔφερνε σκοῦρα, θὰ τὰ εὕρισκεν ἀπατα.

Καὶ αὐτὸ τὸ Κομιτάτον τὰ βρῆκε ἀπατα, εὐρεθὲν μὲ εἰκοσιδύο βραβεῖα καὶ ἀναγκασθὲν νὰ τὰ κάμῃ πενήντα ὁκτώ, διὰ νὰ προφθάσῃ ὅλην τὴν μασκαραδικὴν εὐφυῖαν, καὶ πάλιν ἔμεινεν ὀφειλέτης καὶ ἀδικοῦν πολλοὺς ἀξιόους βραβεῖου. ἄφ' ὧν πρῶτα ἠδίκησεν ἄλλου, ὑποβιβάσαν αὐτοὺς ἀπὸ πεντακοσιαδράχμων εἰς τριακοσιαδράχμους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Οὕτω τὸ Κομιτάτον ἔκαμεν, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὅτι κάμνει ὁ ξενοδόχος, ὅταν τοῦ πέσῃ ἀπροσδοκῆτως πολὺς κόσμος, φαρμακωμένος γιὰ σούπα. Ρίχνει νερὸ 'στὴ σούπα του, νὰ φθάσῃ δι' ὅλους. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι, ἐνφ' ὧν οἱ κουταληδὸν τὸ περιεχόμενον τοῦ πινακίου των, κανεὶς δὲν τρώγει σούπα σωτή.

Ἀλλὰ τέτοιος εἶναι ὁ Ρωμηὸς. Τὰ θέλει ὅλα καλὰ καὶ φθηνά. «Φτήνη παντοῦ!» Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημά του. Ὅλοι διεσκέδισαν μὲ τῆς μασκαράταις καὶ μεταξὺ τῶν ὧν πολλοὶ ἦσαν οἱ δυνάμενοι νὰ ἐξοδεύουν δεκαπλάσια διὰ τὴν διασκέδασιν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ δὲν ἔδωσαν τίποτε ἢ ἔδωσαν ὀλίγιστα εἰς τὸ Κομιτάτον καὶ τὸ ἔφεραν εἰς θέσιν νὰ παρουσιάσῃ *ἑ.λ.λεμμα* ἀπέναντι τοῦ ματικαρέυματος ὅπερ παρουσίασε *περίσσευμα*. Καὶ εἰς τὰς ὕλικας καὶ εἰς τὰς ψυχικὰς τοῦ ἀπολαύσεως, ὁ Ρωμηὸς εἶναι ὁ ἴδιος. Ἐπειδὴ δὲ εἴμεθα ἐν πλήρει τσσαρχικοτῇ, ἃς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι οἵτινες, μὲ πέντε λεπτῶν κερὶ π' ἀνάφτουν δι-αβατικῶς εἰς ἐκκλησίαν, ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ τοὺς κρατῇ παρὰ τοῦ *καμαριέρη* τοῦ παρκαδείσου Ἀγίου Πέτρου ὁμα-τιον αἰώνιον.

Ἐν τούτοις τὸ Κομιτάτον ὥρειλε νὰ σεβασθῇ, αὐτὸ πρῶτον, τὰς ἀποφάσεις του καὶ νὰ μὴ *μασκαρέψῃ* τὸ πρόγραμμα τοῦ ἄλλα ὑποσχεθὲν καὶ ἄλλα ἐκτελέσαν. Εἰκοσιδύο βραβεῖα ὑπεσχέθη; Εἰκοσιδύο ἔπρεπε νὰ δώσῃ καὶ δέκα χιλιάδες μασκαράδες ἂν διεξεδίκουν αὐτά. Ὅχι δὲ νὰ ζητῇ τότε νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ ὅλους μοιράζον δεκάρες διὰ τὰ πρῶτα βραβεῖα καὶ ὅσοι διὰ τὰ τελευταῖα.

Τὸ Ἀντικομιτάτον τοῦ Πειριαιῶς προσηνέχθη ἐλληνοπρε-

πέτερον, διότι κατέστησε τὸν ἀγῶνα ἀρχαῖκόν καὶ ἔττεφ' τοὺς μασκαράδες τοῦ μετ' ἄρνας, μυρσίνης ἢ ἐλαίου, ὡς ἂν ἦσαν ὀλυμπιονίκαι, πυθιονίκαι ἢ ἰσθμιονίκαι. οὕτω δὲ, ὅσοι καὶ ἂν τοῦ ἔβαιναν ἐμπρὸς του, μπορούσε νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ, διότι, δόξα τῇ γῇ τῆς Ἀττικῆς, ἡ δάφνη, ἡ μυρσίνη καὶ ἡ ἐλαία, τὰ τρία ταῦτα ἀειθαλῇ, δὲν τῆς λείπουν ποτέ, καὶ ἐν τῇ χειρίστῃ τοῦ τόπου καταστάσει.

Οἱ μασκαράδες τῶν Ἀθηνῶν ἠδύναντο νὰ διαμαρτυρηθῶν κατὰ τοῦ Κομιτάτου διὰ τὴν αὐθαίρετον ἀπόφασιν του ἐν τῷ καταμελισμῷ τῶν βραβεῖων, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξαν. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα τινὲς αὐτῶν ἐχάρισαν τὰ βραβεῖά των, ὑπὲρ εὐγενῶν ἢ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἰδιαίτερας σημειώσεως ἀξιοὶ εἶναι οἱ κύριοι Σερπιέρης καὶ Κουρτοπάσης.

Τώρα σὰς λέμε 'σ' ὁ φτερό, ποῖα μὰς ἐφάνησαν τὰ σχετικῶς εὐφρόστερα μασκαρέματα.

«Ὁ ἄρχοντας μὲ τὰ φλουριά του ἄχ! νὰ τᾶχα κι' ἄλλα τόσα», «κι' ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιδιὰ του, ἔχει ὁ Θεός» ἤτο τι ἀμίμητον καὶ τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὡραίαν ἀπετέλει ἀντίθεσιν ἡ πολυμελεστάτη πτωχὴ οἰκογένεια ἢν ἔβλεπες τόσον εὐθυμὸν ἀπέναντι τοῦ κατηφοῦς πλουτίου ἀνδρογύνου. Ὅλη ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους περὶ αὐταρκείας ἦτο ἐκεῖ καὶ σ' ἐπρέλλαιναν ἐκεῖνα τὰ παιδάκια τοῦ φτωχοῦ μὲ τὰ τραγούδια των, μὲ τοὺς χοροὺς των, μὲ τὰ χαϊ-δευτικά λογάκια των πρὸς τὴ μαμά των καὶ τὸ μπαμπά των ὁ ὅποιος τοὺς ἔπαιζεν ὁλοένα κι' ἐχόρευαν, ὅσakis δὲν ἐκί-νητο σταυροπόδι κατὰ γῆς περὶ τὴν λιτὴν αὐτῶν τράπεζαν τρώγοντα καὶ πίνοντα, ἐνῶ ὁ πλεονέκτης πλοῦτος, ὑψηλότε-ρα καθήμενος ἐπὶ θρονίων ἐπιχρύτων ἐστενοχωρεῖτο, ἐπλητ-τεν, ἡνιάτο, ἐν ὅλῃ τῇ πολυτελείᾳ του.

Ἀλλῃ *βικτορουγιος μασκαράτα* ἦτο ὁ *κλέπτης ἐνὸς ἑκατομμυρίου* καὶ ὁ *κλέπτης ἐνὸς ἄρτου*. Ἐκεῖ ἔβλεπες ζωντανὴν σελίδα τῶν *Ἀθλῶν* ἀφ' ἐνός καὶ τῶν *Ἐπιτηδεῶν* ἐξ ἄλλου. Ἐμπρὸς ὁ . . . (θέσατε ἐδῶ ὑμεῖς οἷον ὄνομα με γάλου κλέπτου μὰς θέλετε) καὶ ὀπίσω ὁ Γιάννης Ἀγιάννη

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ἮΗ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Χρὺμ! ὑπέγραψεν ὁ Ὁρζερῆ, ὁ συμπολίτης τοῦ Θεμι-στοκλέους χαλᾶ τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς συντρήφου του, διὰ νὰ μὲ τοποθετήσῃ εἰς τὸν πράσινον τάπητα . . . Κακὰ σημεῖα . . . Θὰ ἦναι βέβαιος πολὺ ὅτι θὰ μὲ γδύσῃ.

Μεθ' ὅλην ὁμῶς τὴν προνιμιωτάτην αὐτὴν σκέψιν, ὁ λοχαγὸς εὐχάριστος διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς τὸν ὑποχρεωτι-κὸν Χαριτίδην καὶ ἐκάθηθεν ἐπὶ τῆς τότε ἐπιχαρίτως προσ-φερομένης αὐτῷ ἑδρας.

Ὁ χροτοπαίκτης θὰ ἐπῆδεν καὶ εἰς βράθρον, ἂν παρε-

τῇρι εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου τῶν παιγνιοχάρτων καὶ στιο-βάδας νομισμάτων ἃς δύναται ν' ἀρπάσῃ.

Αἱ δὲ στοιβάδες αἵτινες ἐχρησίμευον ὡς δόλωμα εἰς τὸν Χαριτίδην, διὰ νὰ φανεύῃ σὲ *βολὰ νερά*, αἱ γόησαι ἐκεῖνα στοιβάδες ἦσαν δαψιλέσταται.

Στῆλαι τουρκικῶν λιρῶν, λιρῶν ἀγγλικῶν καὶ εἰκοσαφράγ-κων ὠρθοῦντο συμμετρικῶς τεταγμένα ἐνώπιον τοῦ χαρτο-παίχτου τούτου, ἐκτὸς ἄλλου σωροῦ χρυσῶν νομισμάτων ὅστις ὀφθαλμοφανῶς ἐξωγόυτο τρεπόμενος ὑπὸ τῶν ἀργυριολεκτῶν τῶν δύο τοῦ βοηθῶν, δύο ἀχρεῖων μυστακοφόρων οἵτινες ἀπέ-ξεον τὰ καταβληθέντα χρήματα μετ' ἀνηκούστου γορ-γότητος.

Ὁ λοχαγὸς ἐπωφελήθη τὸ διάλειμμα ὅπερ ἀπῆτει ἡ τα-κτοποιήσις τῶν παιγνιοχάρτων διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἄφρονας οὓς συνήθροισεν εἰς τὸ σπαγεῖον ἐκεῖνο τὸ ἀδιαλλα-κτότερον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν.

Εἶδεν ὅτι εἶχε γείτονα ἄνθρωπον ὁστεώδη τὴν μορφήν, ἡλιοκαῆ καὶ μὲ προπωγωνίδα, ἐν κάθαρμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐφοίτα καὶ εἰς τὰ καταγώγια τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, διότι ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ρεβόλβερ αὐτοῦ καὶ τὴν μάχαι-ράν του, καθὼς συνηθίζεται ἐν Κλιφορνίᾳ.

Ἀπέναντί του ἐκάθητο νεαρὸς Ρῶσσο; κομφότατα ἐνδε-δυμένος, ὡχρὸς τὴν μορφήν καὶ φαινόμενος ὅτι πάσχει, μὲ φυσιογνωμίαν εὐμετάβολον, ἀνῆσυχον, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηρο-βόλους, ὀφθαλμοὺς τρελλοῦ.

πάσης κοινωνίας ἐγωϊστικῆς καὶ μὴ ἀλτρουιστικῆς, μὴ φιλάλλου. Ὁ πρῶτος ἀπολαύει τοῦ ἑκατομμυρίου αὐτοῦ μεθ' ὠραίας γυναικός, μετὰ μεγαλοπρεποῦς *equipage*, ὁ δεύτερος ἀπάγεται δέσμιος εἰς τὰ ῥωμέϊκα ἀνθρωποκτονεῖα, τὰ ὁποῖα λέγονται φυλακαὶ, χωρὶς νὰ φυλάττουν ἄλλο παρὰ τὰς ἀρὰς καὶ βλαστημίας τῶν εἰς αὐτὰς φυλακίζομένων.

*
**

Εἰς μερικὴς μεγάλαις μασκαράταις συνηντήθησαν μερικοὶ, ὥσως διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι καὶ οἱ μεγάλοι μασκαράδες συναντῶνται.

Οὕτω εἶχουμεν δύο *Προσωποκρατήσεις*, ὧν ἡ μία ἐκφραστικώτερα τῆς ἄλλης, μετὰ τὴν κιγκλιδόφρακτον φυλακὴν τῆς, προπαρασκευάσθη ἐν Πατησίοις, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀθανάτου φίλου δικηγόρου, δύο *Ἀνθρώπου ἡλικίας*, ἐξ ὧν ἡ πλεον παραστατικὴ ἦτο ἡ ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἀλλ' ἀμφότεραι ἦσαν εἰκόνας ἀντιγραφαί, δύο *πλύστραις* μετὰ τὴν κόρη τους, ἐξ ὧν ἡ μία εἶχε τελειότερον τὸ πλυσταριό τῆς καὶ ἡ ἄλλη τελειότεραν τὴν κομψομένην κόρην τῆς μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά, καὶ μόνον δύο *Συλλόγους* δὲν ἠδυνάμεθα νὰ εἰ-χωμεν διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθοῦν καὶ ἄλλοι τὸσον ἀνεπιτυχῶς καὶ ἀφυῶς ἐκτελοῦντες αὐτὴν τὴν *βαλτήν* καὶ εὐφυῆ *μασκαράταν*, τῆς ὁποίας ἡ βράβευσις ἐθεωρήθη *χατηρικὴ*.

*
**

Ὁ ἀπαραίτητος ἥρως τῆς Ἀποκρέω Γρίβας διέπρεψε καὶ πάλιν. Αὐτὸς μόνος δὲν ἐφοβεῖτο νὰ συναντηθῇ μετὰ κανένα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς *μασκαράτας* του. Διότι ἕνας εἶναι αὐ-τες καὶ μία ἡ Κατερίνα καὶ ἕνας ὁ Καραβίδας καὶ Σα. Ἐ-χει δὲ καὶ τὴν ἀποκρηάτικην δόξαν ὅτι αὐτὸς ἐβγάλε τὸ ἀποκρηάτικο «Ἄπατα!»

*
**

Ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς ὅλους τὸ *τελῶριον* τοῦ *Πει-ραιῶς* καὶ ἡ *Δικαιοσύνη*, πελώριον μυθολογικὸν τέρας παρεμ-φερὲς κροκοδείλω, μετὰ πτερύγων ἀνοιγοκλειομένων εἰς οὗ τὴν κεφαλὴν ἡ Θέμις ἐνεπήγνυε τὴν ῥομφαίαν αὐτῆς. Ἡ

ἰδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς τὸσον ἐπικαίρου καὶ σατυρικῆς αὐτῆς *μασκαράτας*, ὁρεῖται, καθὼς ἐμάθομεν, εἰς τὸν εὐ-φύεστατον νέον κ. Δημήτριον Κοσμάτον, ὅστις καὶ κατε-σκεύασε τὸ τέρας ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀνηγίας, δοὺς αὐτῷ πλου-σιοπαρόχως μῆκος δεκατριῶν μέτρων, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ἦν ὁ ὑποκριθεὶς τὴν Θέμιδα ἢ μᾶλλον τὴν Νέμεσιν καὶ διὰ τῆς ρομφαίας διαπερῶν τοῦ θηρίου τὴν κεφαλὴν.

*
**

Ἀμίμητος ἦτο ὁ ἄνευ προσωπίδος ὑποκριθεὶς τὸν Φὸν Κο-λοκοτρῶνην ἱατρός κ. Κ. Ἀδαμόπουλος. Κατήντησε ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀστυρομικοὺς κλητῆρας μετὰ τὸ *ἡφαίστειον* βᾶδισμά του, μετὰ τὰ γενάρχη του, μετὰ τὸν κοῦκόν του, μετὰ τὸ τρέξιμόν του, ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, ὅτε ἀκολουθούμενος ὑπὸ κλητῆρων του προσεπάθει νὰ συλλάβῃ δῆθεν λωποδύτην τινὰ καὶ κατῴρῳ νὰ τοῦ δίδουν συνδρομὴν οἱ ἀληθεῖς κλητῆρες, ἀλλ' ἀνεγνωρίσθη καὶ συνελήφθη, καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν ἀστυ-νομίαν, ὅπῃθεν ἀπελύθη, διότι ἐπέδειξεν ἄδειαν τοῦ Φόν, ὅστις τῷ ἐπέτρεπε νὰ τὸν πλαστοπροσωπήτῃ καὶ τοῦ εἶχε δανείσει μάλιστα, ὁ μεγαλοφυῆς λωποδυτάρπαξ, τὸν κοῦκον καὶ τὰ ὑ-ποδηματὰ του διὰ νὰ τὸν παραστήσῃ ὁμοιότερον.

*
**

Ἀπλούστατα ἀλλ' εὐφύεστατα ἐσατυρίζετο ἡ μανία τῶν ἐφευρέσεων μηχανικῶν μέσων πρὸς ἀποξήρανσιν τῆς σταφί-δος. Ἐπὶ κάρρου ἀστολίστου περιέτρεφεν εἰς *μασκαράς* μακρὸν *καθουρδιστήρι* τοῦ καφέ, ἀγγέλων δι' ἐπιγραφῶν ὅτι ζητεῖ προνόμιον δι' 99 ἔτη καὶ ὅτι δὲν εἶναι αὐτῇ ἐφευ-ρεσις τοῦ Δαμασκηνοῦ.

*
**

Ἡ *Νέα Ἀγορὰ* ἐχάλασε κόσμον. Καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις ἦτό τι φυσικώτατον. Οὔτε ἡ Λιζιὲ οὔτε ἡ Πα-τισσὴ ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχουν τὸ *κοστοῦμι* τῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποροῦμεν πᾶς ἐβραβεύθη ὑπὸ κομιτάτου τρικουπικοῦ, ἀφοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ λάχανα.

*
**

Οἱ δύο οὗτοι ξένοι, οἱ τὸσον ἀνόμοιοι θὰ ἦσαν οἱ πλεόν ἐπιφοβοὶ ἀντίπαλοι τοῦ διευθύνοντος τὸ χαρτοπαίγιον, ἀν-ἐκρινέ τις ἐκ τῶν μειδιαιμάτων ἅπερ ἐπεδαψίλευεν αὐτοῖς.

Οἱ λοιποὶ παῖκται ἦσαν τριταγωνιστοῦντα πρόσωπα εἰς ἃ μόλις ἔδιδε προσοχὴν ὁ Χαριτίδης, καὶ δὲν ἤξιζον τὸσον ὥστε νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του ὁ Ὁρζερῆ παρατηρῶν αὐτά.

Ἐξ ἐναντίας ὅμως, ὁ λοχαγὸς ἐθεᾶτο μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ πρόσωπον τοῦ οἰκοδεσπότου, τοῦ θριαμβευτικοῦ ἐκείνου ἄρ-χοντος ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ μαδῇ τὴν ἀναιδῶς καὶ ἄνευ σεβασ-μοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀνάκτων τοῦ Ἀργους, τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ προγόνων, τοὺς βαρβάρους τῆς Ἀρχαίας καὶ τῆς Δύ-σεως.

Ὁ κατεργάρης αὐτὸς ἦτο τοιοῦτος τὴν σωματικὴν κατα-σκευὴν ὥστε ἠδύνατο ν' ἀμυνθῇ κατ' ἐξέ-έρσεως τῶν θυμά-των αὐτοῦ, καὶ βεβαίως θὰ ἔκαμεν κατακτήσεις ἐν Παρι-σίοις, καθ' ὃν χρόνον ἐνεγράφοντο συνδρομαὶ ὑπὲρ ἀνεξαρ-τησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι ἐπραγματοποιεῖ θανμασίως τὸν τύπον παληκαρίου ἐκκρεμοῦς ὥρολογίου.

Ἰψήλως, εὐρὺς τοὺς ὤμους, φορῶν κεντητὸν καὶ διφθερω-τὸν φόρεμα, σκοῦρον ἐρυθρὸν μετὰ θύσανον οὐρανόχρουν, ἔρι-πτεν ἐπὶ τῶν παρευρισκομένων δλύμπια βλέμματα, μὴ παύων ἐν τούτοις ν' ἀναιμῶν τὰ παιγνιόχαρτα μετὰ φοβερᾶς ἐπιμε-λείας καὶ ἐπικινδύνου γοργότητος.

Εἰς τὴν Μάλαγαν ἐφαίνετο ἕξοχος. Ὁ Ὁρζερῆ τὸν ἐσπού-

δαζε, τὸν ἐμελέτα καθὼς μελετοῦν εἰς βοτανικὸν κῆπο σπάνιον τι καὶ δηλητηριώδες φυτόν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρετήρησέ τινα περιεργότερον τοῦ Χα-ριτίδου.

Ἦτο δὲ οὗτος τεράστιος, κολοσσαῖος, προγᾶστωρ ἄνθρω-πος, οὗ τὸ πλατὺ πρόσωπον ἐδιχοτομεῖτο ὑπὸ ρινὸς ἐξαι-σίας τὸ μέγεθος, ρινὸς ἐπικύρτου, ἀνωμάλου, ρινὸς μεστῆς ἐξογκωμάτων, μετὰξὺ δύο τεφρῶν ὀφθαλμῶν κατερχομένης ἐπὶ στόματός προχείλου.

Ἡ ρὶς ἐκείνη ἡ προεξέχουσα ἐπὶ προσώπου ἔχοντος τὸ χρῶμα παλαιοῦ δέρματος κατεργασμένου, ἡ στεφομένη ἐ-κατέρωθεν ὑπὸ ζεύγους μικρῶν ὠτων, ἡ ἀπειλητικὴ ἐκείνη ρὶς τῷ ἔδιδεν ὁμοιότητά τινα πρὸς ρινόκερων.

Τὸ τέρας ἐκεῖνο ἔφερεν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν ἀλλ' οὐχὶ τοῦ συρμού. Ἐφόρει παρμεγέθη λευκὴν λαίμοδέτην, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν κόμβον ἔλαμπεν ὀγκώδης ἀδάμας, βελούδινην ὑ-πενδύτην πολυτελέστατον, χρυσὴν ἀλυσον χονδρὴν ὡς *πα-λαμάρι*, ἐπενδύτην ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ, πανταλὸν ἐκ ναγκινείου ὑφάσματος καὶ δακτυλίδια εἰς ὅλους τοὺς δα-κτύλους. Ἰστατο ὀρθὸς ὀπισθεν τοῦ Χαριτίδου, καὶ ἔκυψε διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κρυφίως, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ λοχαγὸς ὅστις τὸν ἀνεγνώρισε ὑπεψιθύριζεν :

— Εἶναι ὁ σὺρ Παπάζογλους. Φαίνεται πῶς τὰ ἔχει πολὺ καλὰ μετὰ τὸν Ἑλληνα. Ἰσως αὐτὸς εἶναι ὁ χορηγῶν

“Ο,τι βλακῶδες καὶ ἀνῆθικον ἐν τούτοις, ἐφάνη ἡμῖν ἡ **Γαλλία** στεφανόνοσσα τὴν **Μαλλακία**, ἀφοῦ καὶ ἐκείνην καὶ ταύτην ὑπεκρίνοντο δύο διαβόητοι ἐταῖροι τοῦ Πειραιῶς.

Βεβαίως ἐὰν τοιαύτη Γαλλία προσφέρῃ στέφανον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ δύναται νὰ τὸν δεχθῇ.

Δύναται ποτε ἐταῖρα νὰ σοὶ προσφέρῃ ἄλλον στέφανον παρὰ τὸν τῆς **Ἀφροδίτης**;

Καὶ ὅμως τὸ Κομιτάτον τὰς ἐβράθευσε!

Καὶ οἱ παρ’ αὐτῶν διανεμόμενοι βλενοροϊκοὶ στίχοι ἐτιμήθησαν δι’ ἀναδημοσιεύσεως!

Μᾶς ἤρρεσεν ἡ **τραμπάλα** τοῦ Χρηματιστηρίου, ἂν καὶ δὲν ἦτο τελεία ἡ ἀντιγραφὴ αὐτῆς· ἐξ ἄλλης παρομοίας **μασκαράτας** ἐν Παρισίοις γενομένης. Ἐκεῖ ἐγένετο τότε **μαστορικὸ** τὸ ἀνεβοκατέβασμα, ὥστε ὁ καταβαίνων πρὶν ἀναβῇ ἐπρόφθινε ν’ ἀλλάξῃ προσωπίδα, καὶ ἐνῶ ὁ στὸν ξεπεσμὸ ἦτο κατσουριασμένος, ὁ στὸν ὑψωμὸ ἐφαίνετο γελαστός, γελαστός καὶ τοῦμπάλιν.

Ὁ πελώριος Βίσμαρκ, ὁ μόνον τὸν Θεὸν φοβούμενος δὲν μᾶς ἐξέπληξε. Πάλι λίγο ἦτο τὸ ἀνάστημά του, ὡς πρὸς τὰ ἔργα του. Ἐφάνη ὁ πλέον διαψεύδων τὴν περὶ λίαν ὑψηλῶς γινωστὴν τουρκικὴν παροιμίαν.

Αἱ σειρῆνες μᾶς κατεγοήτευσαν, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀληθεῖς σειρῆνες, ἀφοῦ διήρχοντο σιωπηλαί, χωρὶς καὶ ἓνα τραγουδοῦν νὰ τονίζουν.

Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους ὑπερῆρσαν, μὲ τὴν ἀφελῇ καὶ φυσικὴν αὐτῶν παράστασιν. Τὸ ἄρμα των, ἡ ἀληθέστερον, τὸ κάρρον των (διότι τὰ κάρρα ἐβασίλευον τὴν Κυριακὴν) ἐσύρετο ὑπὸ βοῶν. Ἐπ’ αὐτοῦ παριστάνοντος ἐξοχὴν, ἕνας ἔσπερνε, μία ἐθέριζεν, ἄλλος ἐκυνηγούσε πουλᾶκια σ’ ἀνθισμένη μυχθαλιά καὶ μία κρυολογημένη ἐφαίνετο ζαρωμένη σὲ πούπουλ’ ἀπὸ χιόνι.

Ἦτο δὲ παράδοξον τὸ θέμα τῆς ἀρματηλασίας αὐτῆς, μὲ βώδια διὰ μέτου ἰδῶν τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ

εἶδον τοιαύτην ἀπὸ τῆς τουρκοκρατίας, ὅτε ἐβασίλευεν ἡ βωδάμαζα, τὸ σύμβολον τῆς οπισθοδρομικῆς Τουρκίας.

Τὸ **δρεῖρον** τοῦ **Χρυσοῦ Αἰῶνος** παρίστανεν εἰς κοιμώμενος εἰς κύματα χρυσοῦ μὲ μορφήν τόσῃ χρυσομένην, ὥστε ἡκούσαμει πλησίον μας γράϊαν λέγουσαν εἰς ἐγγυῶνί της ἐρωτήσαν αὐτήν: — Τί ἔχει κυρούλα αὐτὸς καὶ εἶναι τόσῳ κίτρινος;

— Ἀχ! παιδάτσι μου, περαστικά του τοῦ ἄμοιρου! Πρέπει νὰ βγάλε τὴ χρυσῇ!

Μεταξὺ τῶν βραβευθέντων εἶναι καὶ ὁ **ποιμενικὸς βλος**. Βοσκὸς ἐπαίζε τὴ γλογέρα του κάτω ἀπὸ πεύκο καὶ μέσα σὲ χαμόλαδα τὸν ἄκουε τὸ κοπάδι του, χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται ποτὲ τὸ δόλιον κοπάδι ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ρομαντικότης θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ σφαγεῖον.

Ἐντύπωσιν ἔκαμεν ὁ **μασκαρᾶς** ἐκεῖνος ὅστις ἔγεινε νόμφη καὶ γαμβρός, ἀνδρόγυνον παριστάνον συγκολλητικώτατα τὸ «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» Κατῶρθωσεν αὐτὸς νὰ φανῇ δυνατώτερος καὶ ἀπὸ τὸν μάντιν Τειρεσίαν ἐκεῖνον τῆς μυθολογίας ὅστις ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὸ προνόμιον νὰ ᾔναι ἐπτά ἔτη ἀρσενικὸς καὶ ἐπτά ἔτη θηλυκὸς, δι’ ὃ καὶ ἐκλήθη ὕστερον νὰ κρίνῃ λεπτόν τι ζήτημα μεταξὺ Διὸς καὶ Ἥρας περὶ τοῦ τίς αἰσθάνεται περισσοτέραν ἡδονὴν ἐν τῇ ἐρωτικῇ ἀπολαύσει, ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνή.

Ἡ **Ἑταιρία** ἢ **Ἑταιρεία**, κατὰ τὴν νεωτέραν γραφὴν, τῆς **Κωπαίδος**, ἦτο μία τῶν εὐφρεντέρων παραστάσεων. Ἐσατύριζε τὴν βραδύτητα ἢ μᾶλλον τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀποξηράνσεως αὐτῆς ἀφοῦ, φαντασθῆτε, ἐπολεμοῦσαν νὰ τὴν στερέψουν μὲ τὸ κουτάλι!

Ἐνας ἐφώναξε βλέπων αὐτὴ τὴ **μασκαράτα**:

— Ἀχ! μόν’ ἂν ἦταν ζουμί θὰ στεῖρευε!

Ἐστράφημεν καὶ τὸν εἶδομεν. Ἦτο ὠχρὸς, ἀδύνατος, καὶ μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τὰ πόδια του.

τὰ κεφάλαια τοῦ χαρτοπαικτείου... Βεβαίως ἔχει δίκαιον ὁ Μουράτ ἐφέντης. Ὁ τερχτῶδης αὐτὸς τραπεζίτης θὰ ᾔναι ἐξώλης καὶ προώλης καὶ πρέπει νὰ τᾶχῃ χαμένα ὁ Βεργονσέ ἂν φηντάζεται ὅτι ἡ ἀγαπητὴ Ἑρριέττα θὰ στέρξῃ νὰ ὑπανδρευθῇ παρόμοιον μαστούδοντα, καὶ ἑκατοντάκις ἑκατομμυριοῦχος ἂν ᾔναι. Διάβωλε, ναί! ἐγὼ θὰ τὰ διορθώσω αὐτά, καὶ θὰ τρατάρω αὔριον, αὐτὸν τὸν βλακο-Βεργονσέ, μὲ ὥραιας πληροφορίας περὶ τοῦ γαμβροῦ τῶν δνειρῶν του... Ἀνθρωπὸς ποῦ συντροφεύει μὲ χαρτοπαικτεῖον εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ τὰ πάντα... Κι’ ἔπειτα δὲν τὸν λέν Παπάζογλου... εἶναι πλαστὸν ὄνομα.

Μπά! νὰ ποῦ μὲ χαιρετᾷ τώρα.

Ἦτο ἀληθές. Ὁ παράδοξος Ἀρμένιος ὅστις ἐθῆρευσεν τὴν χεῖρα θελκτικῆς Γαλλίδος, ἐχαιρέτιζε χαριέστατα τὸν Ὁρζερῆ, ὃν εἶχε συναντήσῃ ἀπαξ ἢ δις παρὰ τῷ κ. Βεργονσέ.

Ἄλλ’ εἰς μάτην. Ὁ λοχαγὸς συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ ἔμεινε ψυχρὸς, ἀκαμπτος, ὡς σπάθη βαρέος ἱππικοῦ.

Ὁ δὲ Παπάζογλος δὲν ἐταράχθη, ἀλλ’ ὑπεψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Χαριτίδου.

— Λές καὶ τοῦ παραγγέλλει νὰ μοῦ σκουπίσῃ τὸν παρᾶ, ὑπετονθόρυσεν ὁ Ὁρζερῆ. Θὰ ἐπιτηρῶ τὰ δάκτυλα τοῦ ἀπογόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἂν μὲ κλέπτῃ, δυστυχία του. Τὸν τελειώνω. Ὁ Κουρουνάκης θὰ μὲ βοηθήσῃ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πονταδόροι.

Ταυτοχρόνως δὲ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πιστὸν σι-

τιστὴν, καὶ τὸν εἶδε καπνίζοντα τὴν πίπαν του, εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐπισκοπῶν τὸν ἀξιωματικόν του.

Ἐν τούτοις ὁ **μπαγκιέρης** εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάμιξιν τῶν παιγνιοχάρτων, καὶ προσέφερε τὴν δέσμην αὐτῶν ἐπιχαρίτως τῷ λοχαγῷ διὰ νὰ κόψῃ λέγων αὐτῷ:

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ ἦσθε τυχερὸς ἀπόψε.

Ὁ Χαριτίδης ἐξεφράζετο καλῶς γαλλιστί. Ἄλλως δὲ ὠμίλει σχεδὸν ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐνασχῇ ἐν πάσῃ χώρᾳ τὸ ἐπικερδὲς ἐπάγγελμά του.

— Θὰ τὸ δοῦμε ἀπῆντησεν ὁ Ροβέρτος. Ἄν κερδήσω ἐδῶ, θὰ ᾔναι πρώτη φορά, διότι εἰς ἄλλα παιγνίδια μ’ ἐγδύσατε περίφημα.

Ὁ Ἕλλην ἐμειδίασε, καὶ εἶπε μετὰ φιλόφρονος φωνῆς:

— Ἐτοιμασθῆτε, κύριοι.

III

Ὁ Χαριτίδης περιεφρόνει τὸ τριάντα καὶ σαράντα καὶ τὴν **ρολίνα**, τὰς δύο ταύτας πηγὰς πλούτου ἀφ’ ὧν οἱ χαρτοπαῖκται τῆς Ἑσπερίας ἤντησαν τόσα ἑκατομμύρια.

Ὁ Χαριτίδης μόνον τὸν Φαραῶ διετῆρει, καὶ εἶχε πιθανῶς τοὺς λόγους του διὰ νὰ προτιμᾷ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον πολὺ κάλλιον ἐπιδέχεται δεξιὰ τινὰ ταχυδακτυλουργήματα.

— 'Από πού είσαι, του λέμε.
 — Από τη Σύρα, μάς λέει.
 — Καί πώς 'μιλάς με τέτοιο παράπονο;
 — 'Αχ! 'ήμουνα κι' ἐγώ μέτοχος τῆς Κωπαίδος, ἕναν καιρό.

Ὁ Κουρτοπάσης ἤρεσε πολὺ. Καὶ ἐβραβεύθη.
 Δὲν ἦτο ζήτημα.
 Αὐτός, καὶ δίχως τὴν Ἀπόκρηα, θὰ ἐβραβεύετο.

Τὸ *Κουροβούλιον* ἀπὸ *Κουκουβάργαις* ἐβραβεύθη ἀλλ' εἶχε μίαν ἔλλειψιν. Δὲν εἶδομεν εἰς τὰ θεωρεῖά του τὴν Ροζοῦ.

Ὑπὸ ἐποψιν καλλιτεχνικῆς ἐκτελέσεως ἐπέτυχον ἡ *Ἑλλάς πριγομένη εἰς τὰ δάνεια*, ἔργον τοῦ μηχανικοῦ θεάτρων σιὸρ Μπαστόρια, καὶ ἡ *Ἀρχαία καὶ νεωτέρα καλλιτεχνία τῆς Ἑλλάδος* ἀμφότερα βραβευθέντα.

Ἡ *Ἑλλάς πριγομένη εἰς τὰ δάνεια* συνεκίνησε κόσμον οὐκ ὀλίγους δὲ συνεκίνησε καὶ ὁ τὸν τοκιστὴν Διάγγελον τόσον ἐπιτυχῶς μὲ ὁλόκληρον ὀλοσπασίον τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸ γραφεῖόν του, εὐγλώττως παριστάνον εἰς ποίαν θέσιν περιῆλθον οἱ υἱοὶ τῶν ἀγωνιστῶν. Ἡ *μασπαράτα* αὐτὴ ἦτο βεβαίως ἀπαραίτητος πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς σατυριζούσης τὴν προσωποκράτησιν, καὶ ὅλοι οἱ θιασῶται τοῦ Μομφερράτου τὴν κατεχειροκρότουν, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν διατί νὰ λαμβάνεται ὡς πρότυπον τοκογλύφου ὁ κ. Διάγγελος, ἐνῶ ὁ σχετικῶς καλλίτερος τῶν συναδέλφων του, καθὼς πληροφοροῦμεθα, εἶναι αὐτός.

Κρητικὸς βρακοφόρος ἔφερε πίνακα φέροντα ἀφ' ἐνὸς προσωπίδας καὶ ἐξ ἄλλου τὴν ἐπιγραφὴν *Τὸ ἀντικομιτάτον Πειραιῶς*, μὲ τὴν ἐξῆς παροιμίαν: «Νῆτανε ἡ ζῆλεια ψώρα, θὰ κολλοῦσε ὅλ' ἡ χώρα». Ἀλλ' οἱ Πειραιῶται τοὺς τὸ πλήρωσαν τῶν Ἀθηναίων μὲ τὸ παραπάνω σατυρίζαντες εὐφυῶς τὸ Κομιτάτον.

Ἐν Ἑνετίᾳ ποτὲ ἐφευρεθὲν τὸ φαράω, κατέστη, κατὰ τὸν δέκατον ὄγδον αἰῶνα θεσμός, τοῦ Κράτους διότι μόνοι οἱ ἐν τῇ Χρυσῇ Βίβλῳ τῆς Δημοκρατίας ἐγγεγραμμένοι πατρίκιοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κόβουν δημοσίᾳ περιβεβλημένοι τὰς ἐρυθρὰς αὐτῶν τηθέντους.

Ἀφοῦ διέπρεψεν ἐν Παρισίοις ὑπὸ Λουδοβίκου τὸν ΙΕ'. σήμερον ἐξέπεσε, δὲν εἶναι πλέον καθόλου τοῦ συρμού, παίζεται δὲ μόνον ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ, ἀλλ' εἶναι ὅμως ἐν μεγάλῃ ἀκμῇ ἐκεῖ, κάμνει φουρόρε, καθὼς κοινῶς λέγουν.

Ὁμοιάζει ἀρκούντως πρὸς τὸ *λανσκενὲ* τῆς σήμερον, ὅπερ δὲν εἶναι παντάπασιν τὸ ἐπὶ Μολιέρου καὶ Ρενιάρ.

Ὁ κρατῶν τὸν *μπάγκο* ἐγχειρίζει εἰς ἕκαστον καταβολέα (*πονταδόρον*) δεκατρία χαρτιά, ἀπὸ τοῦ ρήγματος μέχρι τοῦ δύο.

Ὁ καταβολεὺς ἀπλύνει ἐνώπιόν του τὰ χαρτιά καὶ θέτει τὴν καταβολὴν του (*μίζα*) ἢ τὰς καταβολὰς του ἐπὶ ἐνὸς ἢ περισσοτέρων ἐκ τῶν δεκατριῶν χαρτίων.

Τότε ὁ *μπαγκιέρης* ἀρχίζει νὰ κόπτῃ, δηλαδὴ νὰ ἐξάγῃ ἐκ δύο δεσμιδίων παιγνιοχάρτων ἀναμεμιγμένων τὰ χαρτιά τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο.

Δύο χαρτιά ἀλληλοδιαδόχως ἐξαγόμενα ἀποτελοῦν ἐν παιγνιδίον.

Τὸ πρῶτον ἐξαγόμενον κερδίζει ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος τὸν *μπάγκο*, τὸ δεύτερον κερδίζει ὑπὲρ τοῦ καταβολέως τὸ ἐπὶ

Δὲν ἔλειψαν καὶ τ' ἀποκρηάτικα τραγούδια ἐφέτος. Ἦσαν μάλιστα περισσότερα ἀπὸ τὰ περυσία. Ὁ δὲ ζωηρὸς Λαμπελὲ τὸ δειξεῖς πάλιν μὲ τὸ νέο του τραγούδι.

Ἀλλ' ἂς κλείσωμεν τὴν ἀποκρηάτικὴν αὐτὴν λίμαν ἐπαινοῦντες ἰδιαιτέρως τὴν εὐφυστέραν καὶ πρακτικώτεραν *μασπαράταν* τῶν ἐφετεινῶν ἀπόκρηα, ἧτις παρὰ τοῦ Κομιτάτου ἐδαπτίσθη εὐφυῶς *Αἱ ἀπολαύσεις τῶν Ἀθηναίων*. Πέντε νέοι Ἑπτανήσιοι, ὧν ἔχμεν τὴν ἄδειαν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα, οἱ κ. κ. Δημήτριος Ἀραβαντινὸς, Κωνσταντῖνος Βασιλάς, Ἰωάννης Κοντολέων, Ἀντώνιος Καλάβριος καὶ Διονύσιος Ἀμβλῖχος, ἐσατύρισαν τὴν *δρομοκατάστασιν Ἀθηνῶν*, πεζῇ βαινόντες, ἀνευ πομπῆς καὶ πολυτελείας.

Ὁ πρῶτος βαδίζων παρίστανε τὸν Ἀθηναῖον πρὸ τοῦ καταβρέγματος, σκονισμένον, ὁ δεύτερος τὸν μετὰ τὸ κατάβρεγμα σκονισμένον καὶ χαμηλότερα λασπωμένον, ὁ τρίτος τὸν Ἀθηναῖον ἐν ὥρᾳ βροχῆς καταλασπωμένον μέχρι ὀμβρέλλας, ὁ τέταρτος παρίστανε τὴν φοβερωτέραν εἰκόνα τοῦ Ἀθηναίου ἐν ὥρᾳ κονιορτοστροβίλου ἀπὸ βορριᾶ, ἀλευρωμένος πλέον ὡς μαρίδα διὰ τηγάνισμα, ὁ δὲ τελευταῖος ἐδείκνυε τὸ ἀντιφάρμακον τῆς σκόνης καὶ τῆς λάσπης φορῶν κοστούμι ἀπὸ *καραβάτσο* καὶ ψιλὸ καπέλο ἄσπρο ἀπὸ *καουτσούκ* δυνάμενον νὰ πλυθῇ καὶ νὰ φορεθῇ πάλιν καινούργιος, μεθ' οἷανδ' ἡποτε ἐπιδρομὴν κονιορτοῦ ἢ λασποπιτυλίσματος.

Ἡ τόσον εὐφυῆς αὕτη *μασπαράτα*, ἧτις ἠθικῶς ἔλαβε τὸ πρῶτον καὶ ὕλικῶς τὸ δεύτερον βραβεῖον διένεμεν εἰς τὸ καταχειροκροτοῦ αὐτὴν κοινὸν τοὺς ἐξῆς στίχους:

Ἡ ΔΡΟΜΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σκόνῃ

Φριχτὴ πληγὴ τῶν Ἀθηνῶν ἡ ρουχοφάγα σκόνῃ

Ἵδ' αὖ μυλωνάδες ὅλους μας γελοῖως ἀλευρόνε!

Αὐτὰ καὶ μύταις, στόματά, μάτια, μαλλιά καὶ γένεια

Κι' ἀφράτ' ἀφράτα μάγουλα καὶ χέρια φιλντισίνια

τοῦ χαρτίου τούτου καταβληθὲν ποσὸν εἰς τὰ πρὸ αὐτοῦ ἡπλωμένα δεκατρία.

Ὁ *μπάγκος* ἔχει δύο πλεονεκτήματα. Πρῶτον, ὅταν ἐξαχθῶσι δύο ὅμοια χαρτιά, λαμβάνει τὸ ἥμισυ τῶν χρημάτων, καὶ ἐπὶ πλέον δὲν πληρώνει τοὺς παίχτας οἵτινες κατέβαλον χρήματα ἐπὶ τοῦ τελευταίου κερδίζοντος χαρτίου.

Πρὸς ἀπλοποίησιν τοῦ παιγνίου, εἶναι συνήθεια ὁ θέλων νὰ τὸ *πάη πάρολι* νὰ *τζακίξῃ* μόνον τὸ χαρτί του ὅταν κερδίσῃ. Τὸ *τζακίξῃ* δὲ ἐκ δευτέρου, ἂν κερδήσῃ πάλιν καὶ ἂν ἐννοῇ ν' ἀφήσῃ τὰ χρήματά του. Τότε πληρώνεται διπλᾶ μετὰ τὸ δεύτερον κέρδος, ἂν μείνῃ ὡς αὐτοῦ, καὶ τριπλᾶ μετὰ τὸ τρίτον.

Ὅθεν ὁ διευθύνων τὸ παίγνιον ἔχει ἀνάγκην νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὰς κινήσεις τῶν παικτῶν, διὰ νὰ ἐξαλείφῃ τὰ *τσακίσματα* ὅσα ἤθελον τολμήσει νὰ κάμουν χεῖρες τινὲς ἐξ ἀφαιρέσεως ἢ ἐκ κακῆς προθέσεως. Ἀλλ' ἡ δύσκολος αὕτη ἐπιτήρησις δὲν ἐστενοχῶρει παντάπασιν τὸν Χαριτίδην. Τὸ μάτι του ἐπαιξε παντοῦ ἢ μᾶλλον θὰ ἔλεγεσθε ὅτι εἶχεν ἑκάτὸ μάτια, ὡς ὁ μυθολογούμενος Ἄργος.

Ἄλλως δὲ αἱ χεῖρές του ἦσαν τόσον ἐπιδέξιαι, ὅσον ὀξεῖα ἡ ὄρασις του, καὶ τὰ χαρτιά ὠλισθαίνον ἀναμέσον τῶν εὐκινήτων δακτύλων αὐτοῦ ταχυδακτυλογικῶς.

Τὸ *κόψιμον* ὅμως ὅπερ ἤρχισεν ἔβαινε βραδέως, διότι οἱ καταβολεῖς ἦσαν πολυάριθμοι, καὶ ὁ Ἕλλην προέβαινε ἐπιμελῶς εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν ἐκάστου *κόλλου*, πληρόνων ὁ

Καί ρεδιγκόταις τοῦ Μπερριέ, καπέλλα τοῦ Κασδόνη
Τὰ μασκαρεύει φοδερὰ τῶν Ἀθηνῶν ἡ σκόνη
Κι' ἀτέλειωτη ἀπόκρια μ' αὐτήνα βασιλεύει
Γιατ' εἶναι τῶν δημάρχων μας αἱ ὑποσχέσεις χλεύη.

Λάσπη

Ἀπὸ τὴν τόση σκόνη μας ἡ λάσπη μας γεννιέται
Κι' ἀπὸ τὴν τόση λάσπη μας ἡ σκόνη ξεπετιέται
Ἡ μὲν τὴν ἄλληνα γεννᾷ κι' αἰώνια θὰ ζοῦνε
Ὡς ποῦ οἱ ἔρμοι δρόμοι μας νὰ ξεμασκαρευθοῦνε.

ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἡ Ἀλεξίσκονον καὶ Ἀλεξίλασπον

Ὅποιος θέλει 'στὴν Ἀθήνα
ροῦχα νὰ λαρῇ
Τέτοια κοστούμιακι φάνα
πρέπει νὰ φορῇ.

Μασκαράς.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ (*)

Αἱ ἀποκρέω ἔληξαν, κ' οἱ ἱερεῖς τὸ λέγουν,
Οἱ πόθοι πλέον τὴν μορφήν μ' ἐρύθημα δὲν φλέγουν.
Ὡρροὶ ἀπὸ τὸν κάματον καὶ κάπως κοιμισμένοι,
Αἰθούσας δὲν εὐρίσκωμεν, ναὸς μᾶς περιμένει.
Τὰ φῶτα μετετέθησαν, κ' ἡ μουσικὴ ἀκόμη
Ἀπὸ τοὺς οἴκους ἔφυγε καὶ ἐπειδὴ οἱ δρόμοι,
Βορβόρους εἶχον καὶ νερά, ἡ δυστυχὴς ἡσθάνθη
Ὅτι βραγχνὴ τὴν ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαίμου συνάγχη
Κ' εἰς τοὺς ναοὺς κατέφυγε βραγχνὴ ἀπὸ τὸ κρῶνον,
Ἄλλ' ἐν ἀκόμῃ σώζεται...τὸ...τὸ...τὸ... προσωπεῖον.

(*) Τὸ ὅρατον τοῦτο ποίημα τῆς συνεργάτιδος ἡμῶν Φιλογόρας ἀναδημοσιεύομεν ὡς ἐπικαιρὸν.

διοὺς καὶ ἐξελέγχων τὸ τσάκισμα, ἐνῶ οἱ δύο τοῦ δορυφόροι ἀπέβουν ἀπὸ τοῦ πρᾶσινου τάπητος τὰ κερδιζόμενα.
Ἄλλ' ἐτίμα δι' ἰδιαιτέρας προσοχῆς, τὸν Ἀμερικανὸν, τὸν Ρώσσον καὶ τὸν λοχαγόν, οἵτινες ἦσαν οἱ τρεῖς τολμηρότεροι παῖκται.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔπαιζε μὲ ἀνίστα ποσὰ, ὅτε μὲν καταβάλλων ἑκατὸν λίρας ἀγγλικὰς, ὅτε δὲ δέκα, καὶ ποτὲ δὲν ἐξετίθετο εἰς πάρολε.

Ὁ Ρώσσος, μεθοδικώτερος, κατέθετε μέγα ποσὸν ἐφ' ἑνὸς μόνου χαρτίου, καὶ τὸ ἄφινεν ἕως ὅτου τὸ χάσῃ, τοῦθ' ὅπερ τῷ συνέβαινε τακτικῶς, εἰς τὴν δευτέραν ἢ τρίτην φορὰν.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔβαλλε χαρὰς γυλλισμούς, ὅταν ἐκέρδιζε καὶ φοδερὰς βλασφημίας, ὅταν ἔχανε.

Ὁ Ρώσσος ἔπαιζε μετὰ περιπαθοῦς ψυχρότητος. Δὲν ἐφύσα, δὲν ἀνεσκίρτα, μολονότι λυσώδης τὸν κατεδίωκε καποτυχία. Μόνον ἀστραπὴ λύσεως ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅσάκις ὁ ἀνηλεὲς ἀργυριολέκτης ἀφῆρει σωρὸν χρυσοῦ ἢ ἐξίσονε τὰς κρυπτούσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ συνεπτυγμένας γωνίας τῶν παιγνιοχάρτων.

Ὁ δὲ Ὁρζερῆ ἦτο τῆς ἰδιοτρόπου σχολῆς καὶ ἐπουντάριζε μετ' ἀπερισκέπτου τόλμης ἐπὶ πέντε ἢ ἐξ ἐνταυτῷ χαρτίων, κερδιζὼν, χάνων, καταβάλλων χρήματα ὅπου τοῦ κατέβαινε.

Ἡ τύχη δὲν τῷ προσεμειδία πολὺ· ἀλλὰ δὲν τῷ ἦτο καὶ

Ἐκεῖνος ὅστις ἔρχεται, καθὼς περισπωμένη,
Ἐπὶ ἐκ συναϊρέσεως διφθόγγου τεθειμένη·
Ἐτέθ' εἰς ἔδραν ἀσφαλῆ τοῦ Πανεπιστημίου,
Συναϊρεθέντος τοῦ μωροῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ γελοίου·
Ἐχει μορφήν ἀπάνθρωπον, καὶ βάδισμα χελώνης,
Τὸ θέρος, ἂν τοῦ ὕπνου σου ἦν ὄνειρον παγόνεις·
Γνωρίζει τόσα γράμματα, ὥστ' ἐκ τοῦ ἀμαθία
Εἰκάζει πῶς παράγεται καὶ ἡ Καθηγησία.
Θὰ ἦτο μὲν αἴλουρος, ἂν ἦτο καὶ θηρίον,
Αὐτὸς λοιπὸν καθηγητοῦ φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος ὅστις φέρεται ἐπὶ λαμπρᾷ ἀμάξῃς,
Καὶ σὲ πατεῖ μονολογῶν πῶς δὲν θάπәрχει τάξις·
Ὅστις ἐντέχνως σὲ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ θυλακίου,
Ἐνῶ σὲ ὀμιλεῖ τῆρῶν τοὺς τύπους τοῦ γελοίου·
Κι' ἂν ἔχῃς χρήματά τινα κι' αὐτὰ θὰ σοῦ ἀρπάσῃ,
—Σὲ κυνηγῇ μὲ ἀμαξὴν διὰ νὰ σὲ προρπάτῃ—
Ἐὰν δὲν ἔχῃς δὲ, ῥωμῆρόν θὰ σ' εἴπῃ ὁ ἐβραῖος,
Καὶ δίδων εἴκοσι δραχμας εἰς σύλλογον, ταχέως
Φιλογενὴς θὰ κηρυχθῇ ὑπὸ ἀνθρωπαρίων,
Αὐτὸς λοιπὸν ὁμογενοῦς φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐκκρεμὲς, θαρρεῖς, ὠρολογίου,
Ἀνάποδα κινούμενον, χωρὶς εἰσιτηρίου,
Εἰσέρχεται παντοῦ κομφὸς, μωρός, οἰηματίας
Καὶ σείεται καὶ φέρεται πρὸς ὅλας τὰς κυρίας,
Ὡς ἂν ἡγνὸς κατὰ τί ἐκεῖν οὐ διαφέρουν,
Ἐκεῖνος, ὃν οἰκτεῖρουσι διότι δὲν τὸν δέρουν·
Καὶ δὲν τὸν δέρουν, ἐπειδὴ ἀκόμη τὸν οἰκτεῖρουν,
Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀπαξ καὶ βεβαίως θὰ τὸν δαίρουν,
Διότι ὕβρις ἔγινεν εἰς τῶν θνητῶν τὸν βίον,
Αὐτὸς λοιπὸν κομψοῦ dandy φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

τόσον ἐναντία ὅσον εἰς τοὺς ἄλλους δύο ξένους, οἵτινες ἔβαινον ἀπὸ ἀτυχίας εἰς ἀτυχίαν.

Ὁ Ρώσσος πρὸ πάντων ἦτο θυμὰ τῆς τύχης. Ἦρκει νὰ καταθέσῃ ποσὸν τι ἐπὶ χαρτίου καὶ τὸ χαρτίον ἐξήρχετο πρῶτον, ἦτοι πρὸς ὄφελος τοῦ μπάγκου.

Ὁ Χαριτίδης ἐφαίνετο ὀρκισθεὶς νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, ἔσως διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μάχη αὕτη θὰ ἦτο ἡ τελευταία, διότι ὁ νεαρὸς Μοσχοδίτης ὑποστὰς φοδερὰς ἥττας τὴν προτεραιὰν καὶ πρὸ αὐτῆς ἔδαπάνη πλέον τὰ τελευταῖά του φυσίγγια.

Ὁ λοχαγὸς κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ὁ Ἕλλην ὑποβοήθει τὴν τύχην διὰ τῆς δεξιότητός του, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν τὸν κατεσκοπέυε δὲν συνελάμβανεν ὑποπτόν τι κόψιμον χαρτιῶν.

Καὶ ὅμως τὰ χαρτιά του ἔχανον ἄλλεπαλλήλως, καὶ μετ' οὐ πολὺ τῷ ἔμειναν μόνον εἰκοσιπέντε εἰκοσάφραγκα κατατεθέντα ἐπὶ τοῦ ρήγα κούπα.

Καὶ ὁ Ρώσσος ἐνεπιστεύθη τεράστιον ποσὸν εἰς αὐτὸν τὸν ρήγα κούπα, ὁ δὲ Ὁρζερῆ, προληπτικὸς, καθὼς πάντες οἱ χαρτοπαῖκται, συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ χωρίσῃ τὴν τύχην του ἀπὸ τῆς τοῦ ἀτυχοῦς παίκτη.

Ἀφῆρεσε τὰ εἰκοσιπέντε του εἰκοσάφραγκα καὶ τὰ ἔθεσε ταχέως ἐπὶ τῆς ντάμας σπαθί, τῆς μελαχροινῆς ὡς τὴν χαροῦμ μὲ τὸ γαρύφαλον.

Καὶ καλῶς τὸ ἐσκέρθη, διότι ὁ ρήγας κούπα ἐξήχθη ὑπὲρ τοῦ μπάγκου, καὶ ἡ ντάμα σπαθί ὑπὲρ τῶν παιζόντων.

Ἐκείνη, ἥτις χαιρετᾷ ὡς κόκλα εἰς τοὺς δρόμους,
 Ὁ δὲ τὴν πορείαν αὐτῆς ἀντάπει εἰς τοὺς ἄνους,
 Σύρμα ἐντέχνως περασθὲν ὑπὸ τὸν τράχηλόν της,
 Καὶ βαίνουσα παρατηρεῖ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν της·
 Φορεῖ ἐσθῆτα πράσινην μὲ ἐρυθρὰς ταινίας,
 Καὶ στρέφεται ἵνα ἰδῇ τὰς ἄλλας τὰς κυρίας
 — Ἀποῦ περάσουν — τί ποροῦν μ' ὁδοῦν ὅπως βλέμμα,
 Ἐκείνη, ἥτις ἐκπληκτος μανθάνεις ὅτ' ἤξεμα
 Τρίς ἔφυγ' ἐκ τοῦ οἴκου της μὲ τρίς καινὸν νυμφίον,
 Αὐτὴ λοιπὸν τῆς γυναικὸς φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Ἐκεῖνος δὲ ὁ φλύαρος, ὁ ἀγνώων ἀκόμα
 Πῶς δὲν πληρῶνει τοῦ πτωχοῦ τὰ δάνεια τὸ στόμα,
 Ὁ τρέχων μὲ τοὺς χωρικοὺς κατόπιν του, ὡς ὄνος
 Ἐρχόμενος ἀπὸ μακρὰν χωρίου ἐπιπόνως,
 Ὁ τρέχων εἰς τῶν ὑπουργῶν τοὺς οἴκους τρίς τῆς ὥρας,
 Ὁ ἔρπων, κύπτων, ἔλεος ζητῶν ἀπο τῆς χώρας
 Καὶ νὰ τὴν φάγῃ ἔτοιμος, ἀφοῦ τὸν ἐλεήσῃ,
 Ὁ ἄγνωστος, ὁ προσπαθὼν καθεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ,
 Καθεὶς, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν γνωρίσῃ πτύων,
 Ὑποψήριου βουλευτοῦ φορεῖ τὸ προσωπεῖον.

Εἶναι καὶ ἄλλοι φέροντες ἀκόμη προσωπεῖα·
 Καὶ ποῖαι ἰδιότητες καὶ πόση ποικιλία!
 Ἡ ἀποκρέω ἐληξεν, ἡ ἀποκρέω ζήτω!
 Ἡ κινωνία ἂν χωρὶς τοῦ προσωπεῖου ἦτο,
 Τί ὄφεις θὰ ἐβλέπαμεν ἀκόμη χειροτέρας!
 Ἐκεῖνος ὁ φιλόανθρωπος θὰ ἦτο ἴσως τέρας,
 Ὁ εὐγενὴς ἀνάγωγος, ὁ τίμιος ἀλήτης,
 Ὁ εὐεργέτης ἢ ληστής, ἡ ψεύστης παροδότης,
 Κι' ὁ πλούσιος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον
 Ζήτω, τρίς ζήτω, Ἐλλήνες, τὸ σῶζον προσωπεῖον!

Φλόξ.

Ὁ Ρῶσσος δὲν συνωφρυνώθη καὶ ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ
 ξανθοῦ ρήγα, ἐνῶ ὁ Ὁρζερῆ ἐμψυχωθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύ-
 της ἐπιτυχίας, ἐπήγαγε πάρολι μὲ τὴν μελαχροινὴν, ἥτις τῷ
 ἐπεδαψίλευε τὴν εὐνοίαν καὶ τὰς χάριτας αὐτῆς.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνίου, ἡ Ἑλλάς εἶχεν ἐντελῶς ἐκ-
 δύσει τὴν Ρωσσίαν, ἡ δὲ Γαλλία ἀντιπροσωπευομένη ὑφ' ἑνὸς
 τῶν ἀνδρειότερων αὐτῆς λοχαγῶν, ἐκέρδιζε χίλια εἰκοσά-
 φραγκα.

— Τοῦ μπήκαμε τοῦ Χαριτίδη ἀπόψε. Εἶμαι ἀρκετὰ
 σκεπασμένος τώρα, καθὼς λὲν οἱ χαρτοπαῖκται ποῦ κερδί-
 σουν, διελογίζετο ὁ Ὁρζερῆ τρίβων τὰς χεῖρας, ὅτ' ἄλλο
 παιγνίδι τὸν ἀποτελεῖόν.

Θ' ἀπεπειρᾶτο δὲ πράγματι νὰ σηκώσῃ τὸν μπάγκο, καὶ
 εἶναι πιθανὸν ὅτι τὴν ἀπόπειραν ταύτην θὰ τὴν ἐπλήρωνεν
 ἀκριβῶς, ἀλλ' ὁ Ρῶσσος ἠγέρθη χωρὶς νὰ εἶπῃ γρῦ καὶ ἀπε-
 χώρησε.

Ἡ ἀναχώρησις αὕτη ἐγέννησε πολλὰς σκέψεις εἰς τὸν λο-
 χαγόν. Διελογίσθη ὅτι ὁ Χαριτίδης, ἀπαλλαγείς τοῦ ἰσχυ-
 ροτέρου τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ θὰ ἐστρέφετο κατὰ τῶν λοι-
 πῶν δύο.

Ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε ξετιναχθῇ σχεδόν, ἂν ὁ μπαγκιέρ-
 ρης ἔκλεπτε, καθὼς ἐπετρέπετο βέβαια νὰ τὸ ὑποπτεύῃ, θὰ
 μετεχειρίζετο προφανῶς τὴν δεξιότητα τῶν χειρῶν αὐτοῦ
 ὅπως ἀνακτήσῃται τὸ χρυσὸν ὅπερ εὐηρεστήθη ν' ἀπολέσῃ ἵνα
 δελεάσῃ τὸν Γάλλον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. — Καθὼς γράφει φίλος ἡ-
 μῶν ἐκεῖθεν, τί ἔργον ἐν Γραβίᾳ προχωρεῖ βραδέως δυστυ-
 χῶς, ἔνεκα τοῦ δυσχεροῦς τῆς μεταφορᾶς τῶν ὕλικῶν, ὡς τὰ
 ἡμῖς ἐσταμάτησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ Ἀμυρίσσης καὶ
 Γραβιάς ἐντὸς τοῦ βορβοῦρου. Ὁ κύριος Κυργούσιος ἀγωνίζε-
 ται καὶ διὰ κάρρων καὶ δι' ἡμιόνων καὶ διὰ καμήλων, ὅ-
 πως κατωρθώσῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μνημείου ἐγκαίρως.
 Παλαίει κατὰ μυρίων δυσχερειῶν παρουσιαζομένων ὑπὸ τῶν
 ἐργολάβων, ἐργατῶν κλπ. ἄλλα δὲν ἀπογοητεύεται, φαίνεται
 ὅτι ἀφοῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸν χορὸν ἀπερᾶσσε νὰ χρεῖσῃ, καὶ
 οὐδεὶς βεβαίως ἐνδοξότερος χορὸς παρὰ τὸν χορευόμενον ἐκεῖ
 ὅπου τόσον ἀθάνατα τὸν ἔστυρεν ὁ Ὀδυσσεύς. Ὁ κ. Κυργού-
 σιος ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του. Ὑπεσχέθη ὅτι κατὰ
 τὴν 8 Μαΐου θὰ ἦναι τὰ πάντα συντελεσμένα καὶ θὰ ἦναι.
 Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ συντελέσῃ,
 καθ' ὃ ἔχει καθήκον, νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων τοῦ
 ἐν Γραβίᾳ μνημείου ὅσον ἐνεστὶ λαμπρότερον, φροντίζουσα
 ὅπως καὶ ἡ βασιλεῖα φανῇ ἀγνωρίζουσα πόσῃν εὐγνωμοσύνην
 ὀφείλει εἰς ἥρωας τοῦ 21 ὃν ἄνευ δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ 63 τῆς.

Τὰ χελιδόνια. — Εἰς τὸ πείσμα τῆς Νορᾶς ὁ Ραμπα-
 γὰς προλαμβάνων αὐτὴν ἐφέτος ἀναγγέλλει πρῶτος τὴν ἀφι-
 ξίν τῶν χελιδόνων. Ἐφάνησαν γὰρ περυγίζουσαι μετὰ
 μυρίων ἐλιγμῶν, αἱ πτερωταὶ αὐταὶ λίμαι, φέρουσαι τὴν ἄ-
 νοξιν ἀσφαλῆ πλέον καὶ ἡγγυημένην καὶ τώρα μόνον δύνα-
 ται νὰ κράξῃ ὁ ἐργογράφος τῆς Ἀκροπόλεως τὸ «καλῶς ὦρι-
 σες ἔαρ» χωρὶς νὰ διαψευσθῇ.

Ἀπυρκα. — Καρραγωγεῖς ποτισμένοι ἐξ ἀποκρατικῶν
 ἐντυπώσεων βλέπουν κατωθεν τοῦ Δημαρχείου διερχομένους
 τοὺς φέροντας τὸν σπαυρὸν καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα νεκροπομπῶν
 καὶ κράζουν πρὸς αὐτοὺς: Ἀπυρκα!

— Ἀ! μπά! ἀνεφώνησεν αἰφνης ὁ Ὁρζερῆ, ὅλῳ μὲ ἃ
 δειαῖς τζέπαις θὰ βγαίνω γὰρ ἀπὸ ὁῶ μέσα;

Καὶ συνάξας τὸν χρυσὸν αὐτοῦ ὅστις μόλις ἔχῳρει εἰς τὰς
 δύο αὐτοῦ χεῖρας, ἠγέρθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐπορεύθη πρὸς συ-
 νάντησιν τοῦ Κουρουνάκη.

— Καλὰ σὰς προεῖπα ἐγώ, κύριε, ὅτι θὰ ἦσθε τυχερὸς, ἀ-
 πόψε, εἶπε φιλοφρόνως ὁ Χαριτίδης.

— Μὲ μιά φορά δὲν σημαίνει τίποτε, ἀπῆντησεν ὁ
 λοχαγὸς στρέφων αὐτῷ τὰ νῶτα.

Ἐπειτα ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Ρῶσσον, πρὸς ὃν
 ἠσθάνετο συμπάθειαν, διότι ἐφάνη καλὸς παίκτης μέχρι τέ-
 λους, καὶ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐξέλθει τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ὁρζερῆ ἔσπευσε νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ, καὶ διηυθύνθη πρὸς
 τὴν θύραν ὅπου ὁ παλαιὸς αὐτοῦ σύντροφος τὸν ἐπερίμενεν,
 ἀλλ' ἐμποδίσθη κατὰ τὴν διάβατιν ὑπὸ τῆς ἱππευτρίας, ἥτις
 παρ' ὀλίγον νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμόν του.

Εἶχε κερδῆσει καὶ αὕτη μερικὰ εἰκοσάφραγκα μὲ τὰ κε-
 φάλαια τὰ ὅποια τόσον εὐγενῶς τῇ ἐχορήγησεν ὁ λοχαγὸς
 καὶ ἐνόει νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Προσεπάθησε νὰ καταπαύσῃ τὴν διάχυσιν αὐτῆς, ἀλλὰ
 τῷ ἔκοψε τὸν δρόμον καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν φλυα-
 ρίαν της.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὡς κίσσα φλυαροῦσα, ἔκαμα τὴν
 τύχη μου. Μὲ τὰ εἰκοσάφραγκα ποῦ κέρδησα τοῦ Χαριτίδη θ'

Μεταξὺ δύο :

— Εἶναι ὁ Τρικοῦπης στὰ πράμματα καὶ γι' αὐτὸ ἔχομε τόσο καλαῖς ἀποκρηαῖς.

— Μὰ μὲ τὸ Δελιγιάννη θάχαμε ωραιότερα κούλουμα.

— "Α, ναὶ μὰ πάντα κούλουμα.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΡΟ ΜΕΡΟΛΗΨΙΑ !

"Αποπον λαμβάνει χώραν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δήμου ὡς πρὸς τὰς κρήνας τῆς πόλεως.

"Ως γνωστὸν ὁ Δήμος ἀπεφάσισε νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς πλεοναζούσας κρήνας, ὅπως ἐκ τούτου ἀναγκασθῶσιν οἱ ἰδιοκτῆται νὰ λαμβάνωσιν ὕδωρ ἐπὶ πληρωμῇ παρὰ τοῦ Δήμου, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ἐκτελεῖται κακῶς καὶ, δυνατόν εἶπεν, μεροληπτικῶς, διότι ἐνθ', ἐν παραδείγματι, ἀφ' ἐνὸς ἀφαιρεῖται ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Πτολεμαίου» κρήνη, ἐξ ἧς λαμβάνουσιν ὕδωρ πλέον τῶν 50 ἀπόρων οἰκογενειῶν, ἀφ' ἐτέρου, τῇ παραστάσει ὀλίγων οἰκοκυρίων, μένουσιν εἰς ὅταν καὶ πρότερον εὐρίσκοντο θέσιν δύο κρήναι ἀπέχουσαι ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ 20 μόλις βήματα, ἡ μὲν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Πλασσαροῦς, ἡ δὲ ὀπισθεν τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Ὁ ἀμφιδάλλων περὶ τῆς ἀληθείας τούτου δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἰδίῳι ὁμμασι.

Νομίζομεν ὅτι πολὺ ἄδικος εἶναι ἡ μεροληπτικὴ ἡ μᾶλλον νεροληπτικὴ αὕτη ἐνέργεια τοῦ λαοφίλοῦς Δημάρχου, ὅστις εἰς ἄλλους μὲν τῶν συνημοτῶν του, τοὺς εὐπορωτέρους, παρέσχει ἄφθονον τὸ ὕδωρ, ἀπὸ ἄλλους δὲ, τοὺς ἀπορωτέρους, τὸ στερεῖ καθολικῶς, ἀποδεικνύων οὕτως, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ Ἀθηναῖοι καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῇ σ' ὅτι ἡ πῆξ τα, νομίσαντες ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς του ἠθέλον παῦσαι τὰ δεινὰ τῆς πόλεως.

Ῥυδροπότης.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

"Ο Παππῆ-Γεώργιος Καμαλάκης, ἐφημέριος τῆς Ἀγ. Μαρίνης γνωστὸς ἄλλως τε εἰς πολλοὺς τῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ὡς ἐκ τῶν δύο ἀξίων ὅπως αὐτοῦ οὖν Νικ. Καμαλάκη δικηγόρου καὶ βουλευτοῦ ἐν Κρήτῃ καὶ Χαρ. Καμαλάκη ἱατροῦ, εἶναι τύπος χρι-

στιανοῦ ἱερέως ἐκπληροῦντος μετ' ἀπαρδειγματίστου ζήλου τὰ καθήκοντά του, καὶ ἐν ταῖς περὶ συνουσίαις ἔχει ἀποκτήσει φήμην ἁγίου, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἶναι εἰς τῶν διαπρεπόντων ὁπλαρχηγῶν τῆς Κρήτης, λαβὼν μέρος εἰς ὅλας τὰς μάχας σχεδὸν τοῦ ἔτους 1866, ὅτε καὶ ἐπληρώθη εἰς τὸν πόδα, καὶ χωλαίνει ὀλίγον ἤδη, καὶ κατὰ τὰς τοῦ ἔτους; 1878, θύσας εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἁγιομένης πατρίδος ὁλόκληρην τὴν περιουσίαν του.

Κατὰ τοῦ ἱερέως τούτου, ἐξηγέρθησαν ἀκαταδάμαστοι οἱ ἐπίτροποι τῆς ἁγίας Μαρίνης, καὶ ζητοῦσι διὰ παντός μέσου τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὁρμώμενου ἐκ λόγων, ὡς λέγεται, ἡκιστα εὐπρεπῶν διότι, ὡς λέγεται πάντοτε, ὁ ἱερεὺς δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ καταχραστοῦν τὴν Εὐαγγέλιον καὶ μίαν κολυμβήθραν: καὶ ἐνθ' τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐνοριτῶν ἐπιδοκιμᾶζον τὴν πορείαν τοῦ ἱερέως δι' ἀναφορὰς του ἐξήτησε τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐπιτρόπων, καὶ τόσαι διατριβαὶ ἔχουν δημοσιευθῇ εἰς τὰς Ἐφημερίδας οὐδεμία ἐνέργεια καταβάλλεται ἐκ μέρους τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς πρὸς διακανόνισιν τῶν πραγμάτων καὶ ὅπως δοθῇ πέρας εἰς τοὺς καθ' ἑκάστην διαπληκτισμοὺς, οἵτινες λαμβάνουσι χώραν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ἐνορίαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιτρόπων.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητὲ Ῥαμπαγᾶ. νὰ δημοσιεύσῃς καὶ ὑψώσῃς φωνήν, σὺ ὁ προστατεύων πάντα ἄδικούμενον, ὑπὲρ τοῦ προορηθέντος ἱερέως, ὅστις διατελεῖ ἐφημέριος ἀφ' ἧς ἡμέρας συνέστη ἡ ἐνορία τῆς Ἀγ. Μαρίνης, καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου σεμνύνονται ἅπαντες οἱ ἐνορίται, ἐξαίρει τῶν ἐπιτρόπων, ὧν, φαίνεται, τὰ συμφέροντα ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ.

Ἐνορίτης.

ΜΑΖΗ ΤΗΣ 'ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μοῦ 'λεγε «εἶμαι χριστιανὴ, σαρακοστὴ βαστῶ,
Τρώγω ἐλθαῖς» . . . "Ε! μὰ κ' ἐγὼ νὰ πούμε τὸ σωστὸ,
Μαζή της 'στον παράδεισο ὁλόγισα θὰ πάω,
Γιατὶ σωστὴ σαρακοστὴ, 'σὰ χριστιανὸς φυλάω,
'Αφοῦ ἀποκρηάτικα δὲν τῆς ζητῶ φιλιὰ
Παρὰ δαγκάνω μοι αἰχά . . . μὰ μαύρη της ἐλθὰ !
Σαρακοστιανός.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ῥαμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

ἀγοράσω ἀκαταμάχητον ἐνδυμασίαν. Θὰ καταθαμβώσω τὸν σουλτάνον.

— Καὶ ὅταν γείνης σουλτάννα θ' ἀντικαταστήσῃς τὸ ὄνομα Μάλαχα ὀνομαζομένην *Καρδιομάγισσα*· αὐτὴν τὴν χάριν σοῦ εὐχομαι.

— Γελᾷς ; Καλὰ θὰ ἰδῇς. Ὁρκίσθην ὅτι θὰ βασιλεύσω εἰς χαρὲμι πρώτης τάξεως, καὶ θὰ βασιλεύσω. Παρὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν χωρὶς νὰ βάλω στὸ ζυγὸ κανένα πασσᾶ τοῦλάχιστον, θ' ἀνταλλάξω τὴν θέσιν μου μὲ καμμίαν Ὀδαλίσκην. Ἐδῶ θὰ ᾔναι πολλαῖς φαρμακωμέναις γιὰ λευθερίᾶ.

— Καλὴ ἰδέα ! ἀνέκραξεν ὁ Ὁρζερῆ καγγιάζων. Πηγαίνω νὰ πληροφορηθῶ ἂν ὑπάρχῃ καμμία δεχομένη τοιαύτην ἀνταλλαγὴν καὶ θὰ φροντίσω διὰ σέ.

Ὁ Κουρουνάκης ἐπελθὼν διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν. Ἦρχιζε νὸ παιγνίδι. Ἡ Μάλαχα ἔτρεξε νὰ λάβῃ πάλιν τὴν θέσιν τῆς πρὸ τοῦ πρασίνου τάπητος, καὶ ὁ λοχαγὸς ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τὴν ἀποτρόπαιον μορφήν τοῦ Παπάζογλου.

Ὁ οὐτιδανὸς ἐκεῖνος ἐκατομμυριούχος ἡσχολεῖτο πολὺ εἰς ὁμιλίαν μετὰ δύο ἀνθρώπων ἀπαισίων τὴν ὄψιν, ὁ δὲ Ὁρζερῆ ἐμάντευσεν ὅτι περὶ αὐτοῦ ὁμιλοῦν.

Συνέλαβε βλέμμα ὀπερῆκόντιζε κατ' αὐτοῦ ὁ Παπάζογλος καὶ τῷ ἐφάνη πολλὰ σημαῖνον.

Ἐπειδὴ ὁμως ὀλίγον ἀνησύχει περὶ τοῦ τί ἔλεγεν ὁ Ἀρμένιος δι' αὐτόν, ἔβλεπεν εἰς τὰ θυλάκιά του τοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσίου του, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Κουρουνάκη καὶ τὸν ἐσυρε πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ὁ γεροστρατιώτης μόνον νὰ τὸ στρήψῃ ἐσυλλογίζετο, καὶ ἐβοήθησε τὸν λοχαγόν του ν' ἀνοίξῃ διόδον μεταξὺ τῶν ὁμίλων.

— Οὐφ ! εἶπε στενάξας ἅμα ἐπάτησε τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, δὲν μοῦ κακοφάνηκε καθόλου ποῦ μ' ἄλλαξαν φρουρά. Χρόνος μοῦ φάνηκεν ἡ ὥραις, μηδὲ νὰ μὲ εἶχαν περιορισμό.

— Ἐγὼ δὲν ἔχασα τὸν καιρό μου, εἶπε φαιδρῶς ὁ λοχαγός. Μ' ὅσα ἐκέρδησα ἀνακαινίζω τὸ ἱπποστάσιόν μου εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ τὸ πληρώσῃ.

— Τότῳ τὸ καλλίτερο, μὰ γλίσγωρα νὰ τὸ στρήσωμε, διὰ νὰ μὴν προρῆσῃ ἡ Ἑλλάς νὰ σᾶς πάρῃ πίσω ὅσα ἐκέρδησατε.

— Ἀγαπητὲ, εἶπεν ὁ λοχαγός ἀφοῦ ὑπερέβη μετὰ τοῦ κατωτέρου αὐτοῦ τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἴκου, δὲν ἤξεύρω διατί ὁ Χαριτίδης ἔκρινε καλὸν ἀπόψε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κερδήσω, ἀλλὰ τὸν προκαλῶ νὰ μοῦ πάρῃ πίσω τὸ κέρδος μου, διότι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναπατήσω εἰς τὸ σφαγεῖόν του.

(Ἀκολουθεῖ)